

Четири години по-късно

Някогашните екобунтари се срещат очи в очи

Ива ЙОЛОВА

Два юбилея отбелязаха вчера някогашните „нежни“ бунтари, основатели на Русенския комитет и на наследилата го „Екогласност“ - днес т.нар. „люспи“, независими и по-силно зависими политически дейтели, лидери, обикновени човечи. Четиригодишнината от своя колективен протест в защита на Русе и 3-годишнината от първите си „екогласни“ акции отбелязаха най-напред в градинката зад ЦДНА с едноминутна мълчалива почит към напусналия ги Пирин Воденичаров. Стиснаха си ръка; поговориха за туй-онуй от политиката и живота и си тръгнаха в разните посоки на пъстроцветния политически днешен пейзаж - едни към президентството, други към щаба на БДЦ, трети - по домашните адреси. Вечерта първите документални филми за някогашния им екологичен протест „Пантеонът“ и „Стената“ събраха отново някои от тях във филмотечното кино „Одеон“.

Според Румен Данов беше съвсем естествено и нормално да се срещнат тези, които някога са тръгнали заедно с една хуманна идея, да поговорят приятелски. А колкото до политическите сблъсъци и различия - „Те са на различно равнище“. Нашата среща няма никаква програма или сценарий, каза ми Петър Слабаков. Просто да се видим „очи в

очи“. В момента всякакви думи са излишни. Пирин е в главата ни.

„Може би е време да престанем да мислим в цветове“ обърна се към старите приятели Христо Смоленов, но бързо репликиран на тема сини-пембени-червени. Срещнаха се паритези Берон, Каракачанов, Гайтанов, мерна се за минути и Соня Бакиш с мъжа си, Юрий Жиров, Босия... Някои не бяха успели да дойдат заради лични ангажменти, други пък не са искали. Затова ги потърсих по телефона с въпроса „каква стойност има за тях днес тази годишнина, какви центробежни сили са ги разпилели в разни посоки?“

„Това беше най-естествена реакция спрямо нещастieto на един град - каза ми Нешка Робева. - Сега изпитвам малко тъга. Едно мислехме.... Според това за какво са отишли там хората се разви животът им по-нататък. След участието ми във ВНС сега искам да се защита от политиката. Нещата, които виждам наоколо, ме отчайват. Искам да потъна в работата си. Тогава знаех за какво се боря, сега ми е трудно. Имаме пред нас световен опит, на западните демокрации, познаваме и нашата история. Защо не вземаме поука. Защо трябва да се намразим, всичко да рушим!“

Според Георги Мишев: Комитетът за защита на Русе е бил „доброволно дружество с идеална цел“. Сплотявало ги е едно хуманно чувство. „Не беше партия: зад партията винаги съществуват интереси. Лозунгът за демонтаж на завода в Гюргево за нас означаваше демонтаж и на съществуващата политико-икономическа система. Но имаше и други, които търсеха само демонтаж на Живков и неговото обкръжение. Държавната собственост продължава да е 96 процента и българинът си остава пролетарий по мислене и собственост. Все още има страх от капризите на властта.“